

Kongesønnen, som ikke var bange for noget

Engang var der en kongesøn, som aldrig havde været bange for noget. Han havde imidlertid ikke lyst til at blive hjemme hos sin far, og tænkte: "Jeg vil drage ud i den vide verden. Der vil tiden sikkert ikke falde mig lang, og jeg vil opleve mange mærkværdige eventyr." Han sagde farvel til sine forældre og drog af sted. Han gik fra morgen til aften, lige ud ad landevejen. En dag kom han til en kæmpes hus, og da han var træt, satte han sig ned udenfor og hvilede sig. Mens han sad der og så sig om, fik han øje på kæmpens legetøj, som lå ude i gården. Det var nogle vældige kegler og kugler, omtrent så store som et menneske. Han fik lyst til at spille med dem, stillede keglerne op og kastede kuglen efter dem. Han var i rigtig godt humør og skreg og råbte højt, når han traf. Kæmpen hørte støjen, stak hovedet ud af vinduet og fik øje på en fyr, som ikke var større end almindelige mennesker, og alligevel spillede med hans kegler. "Hvortørdu røre mine kegler, din orm," råbte han, "hvor kan du have kræfter nok til det." Kongesønnen så op, fik øje på kæmpen og sagde: "Du tror vel, at du er den eneste, som har kræfter, din store klods. Jeg kan alt, hvad jeg har lyst til." Kæmpen kom ud, så forundret på keglerne og sagde: "Hvis du er sådan et mærkeligt menneske, gå så hen og hent mig et æble fra livets træ." - "Hvad vil du med det?" spurgte kongesønnen. "Det er ikke til mig selv," svarede kæmpen, "men jeg har en brud, som gerne vil have det. Jeg har vandret omkring i den vide verden, men jeg har ikke kunnet finde træet." - "Det skal jeg nok finde," sagde kongesønnen, "og så ved jeg ikke, hvad der skulle forhindre mig i at plukke et æble." - "Du tror nok, det er en let sag," sagde kæmpen, "haven hvor træet står, er omgivet af et jergitter. Udenfor ligger vilde dyr, det ene ved siden af det andet, de holder vagt, så intet menneske slipper ind." - "Jeg skal nok komme ind." - "Ja, men selv om du virkelig slipper derind, har du alligevel ikke æblet," sagde kæmpen, "der hænger en ring foran, den må du stikke hånden igennem, når du vil plukke det, og det er der endnu ingen, der har kunnet." - "Jamen jeg kan," sagde prinsen.

Han sagde nu farvel til kæmpen og gik af sted over bjerg og dal, gennem mark og skov, til han fandt den vidunderlige have. De vilde dyr lå udenom, men de havde bøjet hovedet og sov. De vågnede heller ikke,

da han kom, og han gik hen over dem, klatrede over gitteret og slap ind i haven. Der stod livets træ, og de røde æbler skinnede mellem bladene. Han klatrede op i det, og stak uden spor af besvær hånden igennem ringen og plukkede æblet. Ringen sluttede fast om hans arm, og han mærkede, at han havde fået kæmpekræfter. Han klatrede nu ned igen, men ville ikke kravle over gitteret. Han gik hen til den store port og behøvede kun at støde ganske let til den, så sprang den op med et brag, og så gik han ud. Løven, som havde ligget udenfor/var vågnet og sprang op, da han kom. Men den for ikke rasende imod ham, men fulgte ham ydmygt, som sin herre.

Kongesønnen bragte æblet til kæmpen og sagde: "Der kan du se, jeg kunne sagtens få fat på det." Kæmpen blev meget glad og skyndte sig at bringe sin brud det æble, som hun havde forlangt. Hun var en smuk og klog pige, og da hun så, at han ikke havde ringen, sagde hun: "Jeg tror ikke, at du har hentet æblet, førend jeg ser ringen på din arm." - "Jeg kan jo bare gå hjem og hente den," sagde kæmpen, for han mente, det ville være en let sag at tage den med magt fra sådan et lille menneske, hvis han ikke ville give den godvillig. Han forlangte altså ringen, men kongesønnen sagde nej. "Hvor æblet er, må ringen også være," sagde kæmpen, "og giver du den ikke med det gode, skal vi slås om den."

De kæmpede nu længe, men på grund af ringens trolddomskraft kunne kæmpen ikke få bugt med kongesønnen. Han fandt da på en list og sagde: "Vi er begge to blevet så varme af at slås. Lad os afkøle os ved et bad i floden, før vi tager fat igen." Kongesønnen anede ikke uråd, gik med ned til floden, tog sine klæder og ringen af og sprang i vandet. Straks greb kæmpen ringen og løb sin vej, men løven havde set det, sprang af sted og rev ringen fra ham og bragte den tilbage til sin herre. Kæmpen skjulte sig nu bagved et egetræ, og da kongesønnen var ved at klæde sig på, sprang han frem og stak hans øjne ud.

Nu var den stakkels kongesøn blind og vidste slet ikke, hvad han skulle gøre. Kæmpen kom så igen, tog ham i hånden, som om han ville føre ham, og ledte ham op på toppen af et højt bjerg. Der lod han ham stå og tænkte: "Hvis han går et par skridt til siden, falder han ned og slår sig ihjel, og så kan jeg tage ringen." Men

den tro løve havde ikke forladt sin herre, den tog fat i hans klæder og trak ham hele tiden tilbage. Da kæmpen kom og ville tage ringen fra den blinde, så han, at hans onde planer var strandede. "Kan man da ikke få bugt med sådan et usselt menneske," sagde han rasende, og førte ad en anden vej prinsen til afgrunden. Men løven skærmede også her sin herre. Da de var kommet hen til randen af afgrunden, slap kæmpen den blinde og ville lade ham blive her, men løven gav kæmpen et puf, så han styrtede ned og blev knust.

Det trofaste dyr førte igen sin herre tilbage fra afgrunden og ledte ham hen til et træ, hvor der løb en klar, lille bæk forbi. Kongesønnen satte sig ned, og løven sprøjtede ham et par dråber vand i ansigtet. Da vandet fugtede hans øjenhuler kunne han skimte en lille smule, og han fik nu øje på en fugl, som fløj forbi lige ved siden af, men stødte mod et træ. Den dukkede sig så helt ned i vandet, og fløj derpå ind mellem træerne uden at røre dem, ganske som om den havde fået sit syn tilbage. Kongesønnen forstod nu, hvad han skulle gøre, bøjede sig ned over vandet og badede sit ansigt. Og da han rejste sig op, var hans øjne ligeså gode og klare, som de nogensinde havde været.

Han takkede Gud og drog videre med sin løve. Noget efter kom han til et fortryllet slot. I porten stod der en jomfru, dejlig var hun at se på, men hun var helt sort. "Gid du dog kunne løse mig fra trolldommen," sagde hun til prinsen, og han spurgte, hvad han skulle gøre. "Du skal våge tre nætter i den store sal inde i det fortryllede slot," sagde hun, "men du må ikke et øjeblik være bange. Hvis du finder dig i at blive pint og plaget, uden at give en lyd fra dig, så er jeg frelst, og de tør ikke slå dig ihjel." - "Jeg er aldrig bange," sagde kongesønnen, "og med Guds hjælp vil jeg prøve det." Han gik frisk og frejdig ind i slottet, og da det blev mørkt, satte han sig i den store sal og ventede. Der var ganske stille lige til midnat, så blev der på en gang et vældigt spektakel, og fra alle kroge myldrede små djævlene frem. De lod, som de ikke så ham, tændte et bål og satte sig midt i stuen, og gav sig til at spille. Når en af dem tabte, sagde han: "Det går ikke rigtigt til. Der er en herinde, som ikke hører til os, og det er hans skyld, at jeg taber." - "Vent bare, du derhenne, jeg skal nok komme efter dig," sagde en af de andre. De skreg højere og højere så man skulle tro, at alle, der hørte det, måtte få en ordentlig skræk i livet. Men kongesønnen blev ganske roligt siddende, uden at være en smule bange. Til sidst sprang djævlene op og styrtede sig over ham, og der var så mange, at han ikke

kunne stå sig imod dem. Henimod morgen forsvandt de, og han var så udmattet, at han ikke kunne røre et lem. Ved daggry trådte den sorte jomfru ind. I hånden havde hun en lille flaske med livsens vand, deri badede hun ham, og straks forsvandt alle smerter, og han rejste sig op med fornyede kræfter. "Nu har du lykkelig og vel overstået en nat," sagde hun, "men du har to tilbage endnu." Hun gik igen sin vej, og da han så på hende, opdagede han, at hendes fødder var blevet hvide. Næste nat kom djævlene igen og tog fat på ny. De styrtede sig over kongesønnen og slog ham mange gange hårdere end forrige gang, så hans krop var fuld af sår. Men han fandt sig roligt i det altsammen, og de måtte så give slip på ham igen. Da solen brød frem, kom jomfruen med livsens vand, og til sin store glæde så han, at hun var hvid lige til fingerspidserne. Der var nu kun en nat tilbage, men det var den værste. Djævlene kom igen og råbte: "Er du her endnu? Vi skal nok pine sjælen ud af livet på dig." De stak ham og slog ham, kastede ham frem og tilbage og trak ham i arme og ben, som om de ville sønderrive ham, men han fandt sig i det altsammen uden at give en lyd fra sig. Til sidst forsvandt djævlene, men så lå han også afmægtig uden at røre sig, han kunne ikke engang åbne øjnene, da jomfruen kom med livets vand. Men så forsvandt alle hans smerter, og han var frisk og rask, som om han var vågnet af en søvn. Da han slog øjnene op, så han jomfruen stå ved siden af sig, helt hvid og smuk som den klare dag. "Rejs dig," sagde hun, "sving dit sværd tre gange over dørtærskelen, så er trolldommen brudt." Da han havde gjort det, var hele slottet frelst, og jomfruen fortalte ham, at hun var en rig kongedatter. Tjeneren kom og meldte, at taffet stod dækket i den store sal, og de satte sig så til bords, spiste og drak, og om aftenen blev brylluppet fejret med glans og pragt.

* * *